

Vydražitel navrhl proti dlužníkům povolení exekuce jich vyklizením a odevzdáním vydražené nemovitosti. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl: Důvody: Vydražitel nabývá sice vlastnického práva k vydražené nemovitosti již přiklepem, avšak odevzdání vydražené nemovitosti, jež se vykoná podle ustanovení § 349 ex. ř., tedy odstraněním osob a movitých věcí a uvedení vydražitele v držbu, může žádati teprve, když všechny dražební podmínky byly splněny (§ 156 druhý odstavec ex. ř.). Jak jest ze spisu patrné, nebyly dosud všechny dražební podmínky splněny. Důsledkem toho nebyl vydražitel oprávněn žádati již nyní nucené vyklizení vydražené nemovitosti a její odevzdání.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím bylo povoleno vyklizení vydražené nemovitosti.

Důvody:

Že lze povolit vyklizení vydražené nemovitosti i před splněním dražebních podmínek, vyslovil a odůvodnil nejvyšší soud v rozhodnutí č. 3312 sb. n. s. a nemá důvodu, aby se uchýlil od vysloveného tam názoru v souzeném případě. Bylo proto důvodnému dovolacímu rekursu vyhověno. Dodati jest jen, že vyklizení o sobě záleží jen v odstranění movitých věcí a osob z vydražené nemovitosti podle § 349 ex. ř., kdežto odevzdáním vydražené nemovitosti, jež předpokládá podle § 156 druhý odstavec ex. ř. splnění dražebních podmínek, se převádí i držba nemovitosti na vydražitele podle § 315 obč. zák., a to pouhým souhlasným projevem vůle obou stran, při čemž vůli povinné strany nahraňuje vůle soudu, a vydražitel nabývá v držbu vše, co posavadní držitel zřetelnými znameními odevzdal, čímž se nemíní znamení v § 427 obč. zák. uvedená, nýbrž myslí se tu na znamení jako prostředky prohlášení vůle tak, jako v § 863 obč. zák. Při tom může, ale nemusí dojít k vyklizení podle § 349 ex. ř., podle toho, zda jsou na vydražené nemovitosti movité věci k nemovitosti nepatřící neb osoby, jež odstraněny býti mají. Právě-li § 156 druhý odstavec ex. ř., že se odevzdání děje podle § 349 ex. ř., nemíní tím říci, že vyklizení jest možné jen za současného odevzdání nemovitosti, nýbrž má na mysli právě případ, kdy se při převádění držby souhlasným projevem vůle obou stran naskytuje i nutnost odstranění movité věci a osoby z odevzdané nemovitosti.

Čís. 12687.

K zabavení motocyklu se nevyžaduje, by při výkonu zabavení byl předložen certifikát.

(Rozh. ze dne 10. června 1933, Rv I 1038/33.)

Okresní nemocenská pojišťovna zabavila v exekuci proti Františku S-ovi motocykl. Žalobce Václav Ch. domáhal se žalobou, o niž tu jde, nepřípustnosti exekuce, tvrdě, že žalovaný motocykl jest jeho vlastnictvím a že ho jen zapůjčil Františku S-ovi. Procesní soud

prvé stolice uznal podle žaloby, vzav za prokázáno, že motocykl, zabavený žalovanou, jest totožným s motocyklem, k němuž žalobce prokázal vlastnictví. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pokud odvolatel v rámci výtky nesprávného právního posouzení vytýká prvému soudu, že řádně nepřihlížel k významu certifikátu pro silostroje, jest jej poukázati k tomu, že nařízení o certifikátu uvedené v § 12 nař. min. vnitra v dohodě s ministerstvem obchodu, veřejných prací a financí ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. jest bezpečnostním nařízením policejně-právním, které má ten účel, by v provozu byla pouze taková vozidla, jichž typy podrobeny byly předepsaným technickým a bezpečnostním zkouškám, a certifikátem se ověřuje, že určité vozidlo se shoduje ve svých zařízeních strojních i bezpečnostních s typem schváleným. Z důvodů bezpečnostních jest přikázáno, že každý držitel vozidla musí mít certifikát při sobě a jím se prokázati a při změně v držbě má prodávající certifikát odevzdati následujícímu držiteli a dále jest prohlášeno přenechání certifikátu držiteli vozidla jiného za nepřipustné. Žalobce také certifikát k vozidlu měl a jej prvému soudu předložil, a jest v něm jako držitel vozidla jmenován a tedy i tím podal důkaz svého vlastnictví. Z té okolnosti, že certifikát nebyl předložen při výkonu zabavení, nelze nic usuzovati, neboť ze spisů exekučních vyplývá, že při výkonu zabavení ani výkonný orgán ani vymáhající věřitel po certifikátu ani po číslu motoru se nesháněli a se spokojili s konstataváním čísla evidenčního, jež pro určení identity vozidla jest nejméně spolehlivé.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 253 ex. ř. jest zabavení hmotných věcí vykonáno tím, že výkonný orgán je sepíše a popíše v zápise (v zájemném protokolu) a že do zápisu pojme prohlášení, že sepsané předměty byly zabaveny pro vykonatelnou pohledávku věřitelovu. Certifikát, jehož význam a důležitost pro silostroje prokazují ustanovení §§ 18, 19, 31, 32, 55 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., je sice důležitou listinou pro vlastníka silostroje, než okolnost, že nebyl předložen při výkonu zabavení motocyklu, jest nerozhodna, poněvadž se jím vlastnictví ke stroji neproazuje. K tomu přistupuje, že jest prokázáno, že žalobce certifikát ke spornému vozidlu měl a jej též předložil prvému soudu, podav tím průkaz, že zabavený motocykl jest typem úředně schváleným co do strojního zařízení a že vyhovuje předpisům bezpečnostním. Otázka, zda byl vymáhající věřitel ohledně vlastnictví Františka S-a k zabavenému motocyklu bezelstným, nemá při žalobě podle § 37 ex. ř. významu, poněvadž tu jest jen zkoumati, zda exekuce byla vzhledem k tvrzenému právu žalovaného přípustna. Neprávem dovolává se též dovolatelka rozhodnutí čís. 3632, 5936 a 10.336 sb. n. s., podle nichž vymáhající věřitel není vlastníku věci zodpověden za škodu, způsobe-

nou zabavením, neboť tu nejde o náhradu škody, nýbrž o zjištění, zda žalovanému přísluší k zabavené věci právo nedopouštějící výkon exekuce, při čemž otázka zavinění nepřichází vůbec v úvahu.

Čís. 12688.

Přípustnost pořadu práva pro nárok na náhradu škody proti obci (na Moravě), ježto obec pověřila nezdatnou osobu vedením zubního ambulatoria pro chudé.

(Rozh. ze dne 10. června 1933, R II 191/33.)

Žalobkyně byla ošetřena v zubním ambulatoriu městské obce O. na Moravě, kde ji ošetřil zubní technik C. Tvrdíc, že následkem úkonů C-ových onemocněla, že jí byly hnísem vytlačeny zuby, takže musely býti vytrženy, že byla celá dásen zachvácená, domáhala se žalobkyně náhrady škody na C-ovi a na městské obci O. Zavinění žalované obce spatřovala v tom, že v čelo ústavu, kde se neprovádějí jen zcela jednoduché zubotechnické práce, nýbrž i úkony vyžadující jinak zákroku lékařského, nebyl postaven zubní lékař, nýbrž jen zubní technik. Žalovaná obec namítla nepřípustnost pořadu práva, uvádějíc, že obec, která vede ambulatorium pro školní děti, nevystupuje zde jako osoba soukromá, nýbrž jako svazek veřejnoprávní, plnící obecním řízením stanovené výkony veřejné péče o zdraví chudých. **S o u d p r v é s t o l i c e** zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. **D ů v o d y:** Nejde o vrchnostenský úkon, neboť ve skutečnosti obec není ani vlastně povinna ambulatorium provozovati. Takový ústav, zubní ambulatorium, má jen ten význam, že obec zřizuje jako pomocný ústav svého chudinského zařízení zvláštní ambulatorium, jež dává pod dozor nějaké osoby na základě zvláštní soukromoprávní smlouvy. V tomto případě učinila to tak, že uzavřela smlouvu se zubním technikem C-em, jenž jinak má soukromou zubní ordinaci, že povede zubní ambulatorium obecní. Žalující strana uplatňuje právě, že obec nepostavila v čelo ambulatoria řádného zubního lékaře a vidí v tom zvláštní opomenutí obce a z toho důvodu vyvozuje žalobní nárok. Jest jasno, že jde o nárok z důvodu náhrady škody a že tento nárok má podklad soukromoprávní, nikoliv veřejnoprávní, který by byl jen, kdyby šlo o výkon vrchnostenského práva obce jejími orgány, jako takovými. Ježto tomu tak v souzeném případě není, jde o spor čistě soukromoprávní. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. **D ů v o d y:** Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že podklad žaloby proti obci O. jest soukromoprávní. Jako důvod žaloby uplatňuje se zavinění obce O., spočívající v tom, že v čelo zubního ambulatoria obcí zřízeného pro chudé, zejména pak pro děti, nepostavila řádného odborného zubního lékaře a provozem ambulace pověřila osobu nezdatnou. Není mezi stranami sporu o to, že zubní ambulatorium obcí zřízené, nebylo a není samostatným výdělečným podnikem obce, nýbrž zařízením, jež vykonává práce do oboru ošetřování zubů spadající zdarma